Při vstupu do Auschwitz - Birkenau

Někdo má štěstí a svůj život prožije v klidu, bez většího množství překážek a nepříjemných událostí. Arnošt Lustig takové štěstí neměl. Narodil se do židovské rodiny a jeho dětství a dospívání určovali Němci, nacistická okupace a holocaust. Téměř tři roky strávil v koncentračních táborech. I přes to všechno říká: „Prožil jsem šťastné dětství a bohatý zbytek života.“ Všechny tyto události ho přiměly k napsání mnoha knih, které málokdy vybočují z témat holocaustu.

Arnošt Lustig přišel na svět 21. prosince 1926 v Praze na Královské třídě 428. Narodil se obchodníkovi Emilu Lustigovi a Terezii Löwyové v době krize. Terezie byla v tu dobu nemocná a velmi vyhublá, a tak měl Arnošt pouze kilo devadesát. Manželé Lustigovi měli kromě Arnošta ještě o dva a půl roku starší dceru Hanku. Ačkoliv rodina patřila k středostavovské vrstvě vlastnící malý obchod s textilním zbožím, byla poměrně chudá. Rodiče neměli na své děti mnoho času, Arnošt s Hankou nikdy nevlastnili žádné hračky. Občas se také stalo, že dva dny nejedli. I přesto však Arnošt vzpomíná na rodiče s láskou.

V Praze na Královské třídě chodil nejprve do německé školky, kam ho poslala maminka. Když se to dozvěděl Emil, který se držel hesla „co je české, to je hezké", okamžitě Arnošta ze školky vzal. Ve stejné části Prahy později absolvoval obecnou školu a začal studovat na reálce. Zanedlouho byl však vyloučen. Protože byl Žid. Nakonec se vyučil krejčím a pracoval jako krejčovský učeň a později ozdobník v dílně na výrobu kožených předmětů.

Lustigovi pomalu končilo bezstarostné dětství. Začal pociťovat, že se něco změnilo. Židovské děti najednou nesměly chodit do školy, dospělí do práce. Lidé se začali dělit na dva tábory. Na jedné straně stáli ti, kteří vůči Židům projevovali solidaritu, na druhé

Cela v Malé pevnosti Terezín

byli ti, kteří k nim chovali nenávist. Opatření proti Židům byla čím dál krutější. Arnoštův otec měl zákaz jezdit vlakem. V tramvaji mohl nastupovat pouze do zadního vozu. Židé nesměli kupovat žádné maso, mouku, cibuli a řadu dalších potravin. Velké množství svých věcí museli odevzdávat, ať už se jednalo o oblečení, různé spotřebiče nebo o domácí zvířata. Jediné, co si ze svých zvířat mohli ponechat, byly akvarijní rybičky, protože ty by nebyly Němcům nijak užitečné.

V šestnácti letech byl Arnošt spolu s matkou a sestrou transportován do Terezína. Otec předvolání do transportu nedostal. Tehdy Arnošt poprvé viděl svého otce plakat. Emil Lustig měl obavy, že svou rodinu už nikdy neuvidí. Arnošt bral cestu do terezínského ghetta a také následný pobyt v něm jako nové dobrodružství. Byl ještě dítě, a tak ho zařadili

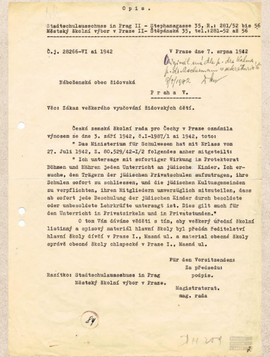
Opis.

Staatstechnikumschule in Prag II. - Stephansgasse 35, Ruf. 201/52 bis 56
Městský školní výbor v Praze II. - Štěpánská 35, tel.:201-52 až 56

Č.j. 20266-VI ai 1942

V Praze dne 7. srpna 1942

Odvolává se
J. Hlaváčkovi - odstranit
[illegible]

Náboženská obec židovská

P r a h a V.

Věc: Zákaz veškerého vyučování židovských dětí.

Česká zemská školní rada pro Čechy v Praze oznámila výnosem ze dne 3. září 1942, č.j.-1907/1 ai 1942, toto:

" Dem Ministerium für Schulwesen hat mit Erlass vom 27. Juli 1942, Z. NC.529/42-2/2 folgendes zur Kenntnis gebracht:

" Im Anbetracht mit sofortiger Wirkung in Protektorat Böhmen und Mähren jeden Unterricht an jüdische Kinder. Ich ersuche den Träger der jüdischen Privatschulen entsprechend, ihre Schulen sofort zu schliessen, und die jüdischen Kultusgemeinden zu verpflichten, ihren Mitgliedern unverzüglich mitzuteilen, dass ab sofort jede Beschulung der jüdischen Kinder durch beamtete oder unbeamtete Lehrkräfte unteragt ist. Dies gilt auch für den Unterricht in Privatstunden und in Privatzimmern."

O čemž Vás dovolám vědět s tím, aby veškerý úřední školní listinář a spisový autorizil hlavní školy byl předán feldkolaterl hlavní školy dívčí v Praze I., Masná ul. a materiál obecné školy správě obecné školy chlapecké v Praze I., Masná ul.

Für den Vertrauensmann
Za přednosta
podpis.

Ranftkos Staatstechnikumschule in Prag
Městský školní výbor v Praze.

Registraturarb.
Mag. rada

Zákaz vyučování židovských dětí

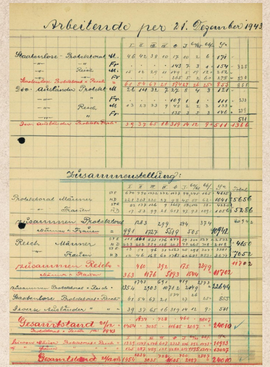

Pracovní nasazení podle různých skupin v Terezíně

do domova pro chlapce, kde musel hodně tvrdě pracovat. Později se Arnošt při pracích setkal i se svým otcem, který do Terezína přijel pracovat na stavbě kasáren SS. Společně byli i převezeni do Osvětimi. To byly ale jejich poslední společné chvíle.

Po příjezdu do Osvětimi roku 1944 šel Emil Lustig do plynových komor, protože mu bylo přes padesát let a měl brýle. Arnošt byl později také určen do plynu. Němci však v tu dobu najímali mladé Židy na práci v koncentračním táboře Buchenwald. Arnošt zalhal, že je mechanik, který umí pracovat s ocelí, a tím se zachránil. Osvětim a vše, co v ní zažil, popisuje jako peklo. Jako peklo, které se úplně popsat nedá.

Lehký objekt vzor 37

Davidova hvězda - historicky je spojena s judaismem a má hlubokou symboliku. Během druhé světové války musel být hvězdou označen každý Žid starší šesti let, a tak se stala symbolem nacistického útlaku.

Po Osvětimi tedy následoval Buchenwald, kde Arnošt pracoval jako soustružník. V dubnu roku 1945 jel spolu s dalšími vězni vlakem z Buchenwaldu do Dachau, na tzv. pochod smrti. Díky mylnému útoku amerického letce na vlak Arnošt jako zázrakem uprchl. Až do konce války se pak ukrýval v Praze. Spolu s ním přežila holocaust i jeho sestra a matka.

Když skončila válka, vystudoval Arnošt žurnalistiku na Vysoké škole politické a sociální, a začal psát o všem, co za války zažil. Kromě toho pracoval jako novinář. Oženil se s Věrou Weislitzovou, s níž se seznámil v Izraeli, kam odjel jako zpravodaj Lidových novin. Při únorovém převratu v roce 1948 vstoupil do Komunistické strany Československa.

V roce 1968, kdy do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy, byl s rodinou na dovolené v Itálii. Potom, co se o okupaci dozvěděl, už v zahraničí zůstal. Po sametové revoluci se vrátil do Prahy. Od té doby získal řadu ocenění, například Cenu Franze Kafky či medaili Za zásluhy. Po pětiletém boji s rakovinou zemřel v sobotu 26. února 2011 ve své milované Praze, ve věku osmdesáti čtyř let.